

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.1. Testimonia S. Gertrudis, S. Bonaventuræ, & cujusdam pij Scriptoris.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

Quamvis, quàmq; sinceris, iisq; omnem, non sermonem modò, sed sensum etiam aut cogitationem humanam exsuperantibus delicijs, redundet cor Christi crucifixi, expertæ nôrunt felices illæ mentes, quæ à rebus abductæ mortalibus, divinum illud cor devotâ contemplatione subintrant; in eòq; non modò diversari atq; morari, sed etiâ assiduè habitare, ac velut in centro votorum suorum conquiescere amant. At quando non omnibus compertæ sunt illæ, quas memoramus, in corde Christi vulnerato conclusæ delicia: neque enim omnes, eorum etiam qui vitam sectantur spiritalem, palatum cordis usque eò purgatum habent, ut earum divinum saporem, & in intimo quasi recessu reconditam suavitatem, percipere valeant; operæ pretium erit hoc loco, quarundam sanctarum animarum, quæ ad tanta bona degustanda non semel admissæ sunt, experimentum appellare, earumq; super ijs sensum ac iudicium exquirere. Quo illud in primis efficiatur, ut earum rerum inexperti, aliorum saltem qui eas gustârint sensu cognito, ea quæ de tam divina suavitate dicuntur, incredibilia non existiment; tum ut ijs sensim earundem deliciarum cupiditate incitetur animus; simulq; paretur gustatus cordis, ad eas, si Deus donârit, experiendas atque fruendas.

§. I.

*Testimonia S. Gertrudis, S. Bonaventura, &
eiusdem p̃j Scriptoris.*

PRima testimonium dicat S. Gertrudis in suis divinis insinuationibus: cujus ego verba cum per se posita primum legerem, illam existimavi de cœlesti gloria, aut æterno beatorum domicilio ea dicere, quæ postea de Christi pectore, purarum mentium suavissimâ & delicatissimâ mansione, ab ea dicta esse deprehendi. Nimirum animæ Deum amanti, & adhuc in ista solitudine peregrinanti, Crucifixi cor pro

Para-

Paradiso est: quia, ut itidem testatur Lætiensis Abbas: *Qui os anima sue patulo lateri ejus convenienter admoveo, ibique commorari, & ad intima cordis illius pertingere novit, is utique vinum vite aeternae degustat, & perfectum habet, quàm amœna Paradisus sit JESUS.* Verùm audiamus illam Christi dilectam divini cordis suavitate, quàm mollissimè potest & exaggeratissimè explicare satagentem.

O (inquit) *eternale solstitium, mansio secunda, locus totum L. 2. c. 8.* continens quod delectat, paradisus perennium deliciarum, præterfluens rivus inestimabilium voluptatum, alliciens florigerâ vernantiâ omnigenarum amœnitatum, demulcens suavifono, immò suaviter afficienti melodiâ, intellectualium musicorum, reficiens odorifero spiramine vitalium aromatum, inebrians resolventi dulcedine interiorum saporum, immutans mirâ blanditate secretorum amplexuum. O ter felix, quaterq; beatus, & (si dici potest) centupliciter sanctus, qui gratiâ ductrice permotus, innocens manibus & mundo corde, purisq; labijs, illic meruit appropinquare, ubi dilecto suo intimè valet uniri & incorporari. *ô quid videt, quid audit, quid olfacit, quid gustat, quid sentit!* Hactenus S. Gertrudis, cunctas in unum coacervans blanditias, voluptatum formas, nomina ac genera deliciarum. Quid illa, amabo, diceret amplius, si rapta usque ad tertium cœlum, & apertâ DEI visione dignata, beatarum mentium delicias, torrentem illum voluptatis, in ipso divinitatis corde gustasset? At illa gaudia jam percipiebat in corde Christi, & superinfundente se divinæ suavitatis copiâ, ita non dico delibuta, sed capta, commota, inebriata dulcedine est; ut cum summa omnia de suis delictijs dixerit, quidquid tamen efferat, eo quod experitur, minùs putet.

O anima, ingredere & tu, quoad licet, in amœnam paradysum pectoris Christi, in ardentem pulchri amoris officinam, in apothecam cœlestium gratiarum. **Ingrede-
cum.**

cum amore & fiducia: hæ siquidem sunt veluti claves istius cellæ vinariæ, in qua cœli mustum ebullit atque exundat: quo semel libato ac degustato, desipient profecto cætera, comperiensq; nihil uspiam esse dulcius, quàm in corde Christi crucifixi assidue commorari, ejusdem inebriari sanguine, pasci vulneribus, ejus denique opprobria summam gloriam, dolores summas delicias computare. Sed pergamus nunc alterum testem producere.

Alter testis sit Seraphicus Doctor S. Bonaventura: qui cum aliquando (uti jam supra memoratum est) arcanâ quidam ratione amantissima Christi vulnera subintrasset, domumq; ad intima viscera charitatis ejus pervenisset, tantum istic affectus & completus est dulcedine, quantam sese neget exprimere posse dicendo. Quapropter ingemiscens exclamat: *O cecitas filiorum Adæ, qui per hæc vulnera in Christum nesciunt introire! supra vires suas laborant in vanum: & aperta sunt ostia ad quietem. An ignotis (subdit) quid Christus est gaudium beatorum? cur ergo tardatis per sui corporis foramina in gaudium illud introire? Deinde ut hunc quoque videas in Christi corde paradysum invenisse: Ecce, inquit, aperta est janua paradisi; & par lanceam militis, gladius versatilis est amotus. Ecce apertus est thesaurus divinae sapientia & charitatis aeterna. Intra ergo per vulnorum aperturam, & cum cognitione magnas delicias obtinebis. Quis rursus delicias tantas esse confirmat, ut ad extremum vertatur, & cavendum admoneat, ne qui in Christi passione ac vulneribus commeditandis se exercet, id faciat fruenda istius dulcedinis gratiâ, & non potiùs (uti par esset) ut sit conditoris beneficia recognoscens, magis ac magis in eis accendatur amorem.*

Idem alio in loco divino amore colliquefcens, & ipsi absorptus delicijs, quas degustaverat in corde Christi vulnerati; *O felix amor (exclamat) qui nos facis languides spiritus nostri*

nostri amplexibus sustentari! ô desiderabilis amor, qui summis delicijs replet egentes! sed si liquefacta es ad verbum ejus, ô anima, quomodo sustines amplexus ejus? quomodo non es consumpta ad oscula ejus? si liquefacta es ad assatum ejus; quomodo non es absorpta, cum intras per vulnera, & pervenis ad cor ejus? Hæc S. Bonaventura.

Ludovicus Bloisius in farragine utilissimarum Institutionum, ex scriptis potissimum Joannis Rusbrochij decerptarum, invitans nos, ut Christo dilecto nostro liberali corde totum demus quod sumus, quod habemus, & quod possumus; ita enim fore, ut ille vicissim nobis donet quidquid est, habet & potest; quâ die nulla nobis unquam lætior illuxerit: Nam patefaciet (inquit) tibi gloriosum atq; amantissimum cor suum, patefaciet intima anima sua penetrantia, plena gloria, gratia, gaudij ac fidelitatis. Patulum lateris ejus vulnus, porta tibi erit & introitus in vitalem (qui ipse est) paradisum, ubi fructum gustabis vite æternæ. Nam Christus vitalis noster paradisus est: quandoquidem in ipso & ex ipso sempiterna salutis fons emanat, atque ex ipsius vulneribus balsamum fluit, morborum omnium medicina. Et paulò post: Ceterum in intimis Domini JESU, mellis manant flumina, omni (qui quidem excogitari possit) sapore ac suavitate dulciora: in qua si tibi datum erit ingredi, eaq; gustare ac sentire, nullo negotio mundum, te ipsum, & omnia vinces. Sic ille.

§. 2.

Testimonia S. Bernardi, Guilielmi Abbatis, & B. Petri de Alcantara.

AT S. Bernardus in libro de Passione Domini, cordis Christi mentione injectâ, ista subdit inter cætera: Sed cap. 3.
quia semel venimus ad cor dulcissimum JESU, & bonum est nos hic esse, non sinamus nos facile avelli ab eo, de quo scriptum est: Recedentes à te, in terra scribentur. Accedamus ergo ad te, &

X x

exul-